Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (трети състав)

13 юли 2017 година*

„Преюдициално запитване — Прилагане на схемите за социална сигурност — Работници мигранти — Лице, извършващо дейност като нает и като самостоятелно заето в две различни държави членки — Определяне на приложимото законодателство — Регламент (ЕО) № 883/2004 — Член 13, параграф 3 — Регламент (ЕО) № 987/2009 — Член 14, параграф 5б — Член 16 — Действие на решенията на Административната комисия за координация на системите за социална сигурност — Недопустимост“

По дело C-89/16

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Najvyšší súd Slovenskej republiky (Върховен съд на Словашката република) с акт от 28 януари 2016 г., постъпил в Съда на 15 февруари 2016 г., в рамките на производство по дело

Radosław Szoja

срещу

Sociálna poisťovňa

в присъствието на:

WEBUNG s.r.o.,

СЪДЪТ (трети състав),

състоящ се от: L. Bay Larsen (докладчик), председател на състава, M. Vilaras, J. Malenovský, M. Safjan и D. Šváby, съдии,

генерален адвокат: M. Szpunar,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

– за словашкото правителство, от B. Ricziová, в качеството на представител,

– за чешкото правителство, от J. Vláčil и M. Smolek, в качеството на представители,

* Език на производството: словашки.

– за нидерландското правителство, от C. S. Schillemans, M. Noort и M. Bulterman, в качеството на представители,

– за Европейската комисия, от D. Martin и A. Tokár, в качеството на представители,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 13, параграф 3 и член 72 от Регламент (ЕО) № 883/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година за координация на системите за социална сигурност (ОВ L 166, 2004 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 7, стр. 82 и поправка в ОВ L 33, 2008, стр. 12), изменен с Регламент (ЕС) № 465/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 22 май 2012 г. (ОВ L 149, 2012 г., стр. 4) (наричан по-нататък „основният регламент“), на членове 14 и 16 от Регламент (ЕО) № 987/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 16 септември 2009 година за установяване процедурата за прилагане на Регламент (ЕО) № 883/2004 (ОВ L 284, 2009 г., стр. 1), изменен с Регламент № 465/2012 (наричан по-нататък „регламентът по прилагане“), и на член 34, параграфи 1 и 2 от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“).

2 Запитването е отправено във връзка със спор между г-н Radosław Szoja, полски гражданин, самостоятелно заето лице на територията на Република Полша и наето лице на територията на Словашката република, и Sociálna poisťovňa (Социалноосигурителна каса, Словакия, наричана по-нататък „Словашката социалноосигурителна каса“) по повод на това, че г-н Szoja не е бил осигурен по словашката схема за осигуряване за болест, пенсия и безработица.

Правна уредба

Правото на Съюза

Основният регламент

3 Съображения 1, 15, 17 и 45 от основния регламент гласят:

„(1) Правилата за координация на националните системи за социална сигурност се вписват в рамките на свободното движение на лица и следва да допринасят за подобряване на жизнения им стандарт и условията за заетост.

[…]

(15) Необходимо е лицата, които се движат в Общността, да бъдат подчинени на схемата за социална сигурност само на една отделна държава членка, за да се избегн[ат припокриването] на приложимите […] национал[и] законодателств[а] и усложненията, които биха могли да възникнат от това.

[…]

(17) С оглед гарантирането в максимална степен на равно третиране на всички лица, заети на територията на държава членка, е подходящо да се определи като приложимо, по общо правило, законодателството на държавата членка, където заинтересованото лице осъществява своята дейност като [н]аето или самостоятелно заето лице.

[…]

(45) Тъй като целта на предложеното действие, а именно приемането на мерки за координация, които да гарантират, че правото на свободно движение на хора може да се упражнява ефективно, не може да бъде постигната в достатъчна степен от държавите членки и, следователно, поради мащаба и ефекта на това действие може да бъде по-успешно осъществена на равнище на Общността, Общността може да приеме мерки в съответствие с принципа на субсидиарността, посочен в член 5 от Договора. […]“.

4 Член 1 от този регламент гласи:

„За целите на настоящия регламент:

а) „дейност като [н]аето лице“ означава всяка дейност или положение, което се приема за еквивалентно за целите на социално осигурителното законодателство на държавата членка, в която се осъществява такава дейност или съществува еквивалентно положение;

б) „дейност като самостоятелно заето лице“ означава всяка дейност или положение, което се приема за еквивалентно за целите на социално осигурителното законодателство на държавата членка, в която се осъществява такава дейност или съществува еквивалентно положение;

[…]

л) „законодателство“ означава, по отношение на всяка държава членка, законови, подзаконови актове и други правни разпоредби и всички други мерки за прилагане, във връзка с клоновете на социалната сигурност, обхванати от член 3, параграф 1.

[…]

н) „Административна комисия“ е комисията по член 71;

[…]“.

5 Член 11, параграф 1 от посочения регламент предвижда:

„Лицата, за които се прилага настоящият регламент, са подчинени на законодателството само на една държава членка. Това законодателство се определя в съответствие с настоящия дял“.

6 Член 13, параграфи 1 и 3 от основния регламент гласи:

„1. Лице, което обичайно осъществява дейност като наето лице в две или повече държави членки, е подчинено на:

[…]

3. Лице, което обичайно осъществява дейност като [н]ето лице и дейност като самостоятелно заето лице в различни държави членки е подчинено на законодателството на държавата членка, в която то осъществява дейността си като [н]ето лице или, ако то осъществява такава дейност в две или повече държави членки[,] на законодателството, определено в съответствие с параграф 1“.

7 Под заглавие „Изключения от членове 11—15“ член 16 от този регламент гласи:

„1. Две или повече държави членки, компетентните органи на тези държави или определените от тези власти органи могат с общо споразумение да предвидят изключения от членове 11—15 в интерес на някои категории лица или на някои лица.

2. Лице, което получава пенсия или пенсии съгласно законодателството на една или повече държави членки и което пребивава в друга държава членка, може, по негово искане да бъде освободено от прилагането на законодателството на последната държава при условие че спрямо него не се прилага това законодателство поради осъществяване на дейност като [н]ето или като самостоятелно заето лице“.

8 Член 72 от посочения регламент гласи следното:

„Административната комисия:

а) разглежда всички административни въпроси и въпросите, свързани с тълкуването, произтичащи от разпоредбите на настоящия регламент и регламента по прилагането или от всяко споразумение или договореност, сключени съгласно настоящия регламент, без да се засяга правото на съответните власти, институции и лица да прибягват до процедурите и съдилищата, предвидени в законодателството на държавите членки, в настоящия регламент или в Договора;

[…]“.

Регламентът по прилагане

9 Член 14, параграф 5, буква б) от Регламент № 987/2009 в първоначалната си редакция предвижда:

„За целите на прилагането на член 13, параграф 1 от основния регламент, лице, което „обичайно осъществява дейност като [н]ето лице в две или повече държави членки“ се отнася, по-специално, до лице, което:

[…]

б) продължително време редува дейности, с изключение на такива, които са незначителни по своето естество, в две или повече държави членки, независимо от честотата или периодичността на редуването им“.

10 Член 14, параграфи 5, 5б и 8 от регламента по прилагане предвижда:

„5. За целите на прилагането на член 13, параграф 1 от основния регламент лице, което „обичайно осъществява дейност като наето лице в две или повече държави членки“, означава лице, което осъществява, едновременно или последователно, в полза на едно предприятие или работодател или на различни предприятия или работодатели, една или няколко отделни дейности в две или повече държави членки.

[…]

5б За целите на определянето на приложимото законодателство съгласно член 13 от основния регламент няма да се вземат предвид незначителните по своето естество дейности. [Ч]лен 16 от регламента по прилагане се прилага към всички случаи по настоящия член.

[…]

8. За целите на прилагането на член 13, параграфи 1 и 2 от основния регламент, „значителна част от дейността като [н]ето или самостоятелно заето лице“, упражнявана в държава членка означава, че значителна като количество част от всички дейности на [н]ето или самостоятелно заето лице се извършва там, без непременно да представлява основната част от тези дейности.

[…]“.

11 Член 16 от регламента по прилагане гласи:

„1. Лице, което упражнява дейности в две или повече държави членки, уведомява за това институцията, определена от компетентния орган на държавата членка по пребиваване.

2. Определената институция по мястото на пребиваване незабавно определя законодателството, приложимо спрямо съответното лице, като взема предвид член 13 от основния регламент и член 14 от регламента по прилагане. Това първоначално определяне е временно. Институцията уведомява определените институции на всяка държава членка, в която се извършва дейност, за временното определяне.

3. Временното определяне на приложимото законодателство, предвидено в параграф 2, става окончателно в срок от два месеца след информирането на институциите, определени от компетентните власти на заинтересованите държави членки, в съответствие с параграф 2, освен ако законодателството вече не е окончателно определено въз основа на параграф 4 или поне една от заинтересованите институции не е информирала институцията, определена от компетентния орган на държавата членка на пребиваване[,] до изтичане на двумесечния срок, че не приема определянето или има различно становище по въпроса.

4. Когато поради съмнения при определяне на приложимото законодателство възникне необходимост от контакт между институции или органи на две или повече държави членки, по искане на една или повече от институциите, определени от компетентните органи на заинтересованите държави членки или на самите компетентни органи, законодателството, приложимо за съответното лице се определя по взаимно съгласие, като се отчитат член 13 от основния регламент и съответните разпоредби на член 14 от регламента по прилагане.

[…]

5. Компетентната институция на държавата членка, чието законодателство е определено за приложимо временно или окончателно, незабавно информира съответното лице.

6. Ако съответното лице не предостави информацията, посочена в параграф 1, разпоредбите на настоящия член се прилагат по инициатива на институцията, определена от компетентния орган на държавата членка на пребиваване[,] веднага след като се изясни положението на лицето, евентуално чрез друга заинтересована институция“.

Словашкото право

12 Съгласно член 3, параграф 1, буква а) от Zákon č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení (Закон № 461/2003, Сб., за социалното осигуряване) в редакцията му, приложима към спора по главното производство (наричан по-нататък „Законът за социалното осигуряване“):

„Дейност като нает лице по смисъла на този закон, освен ако не е предвидено друго със специална разпоредба или международен договор, който има предимство пред законите на Словашката република, означава дейност по правоотношение, по силата на което възниква:

а) право на възнаграждение за наемен труд по смисъла на специална разпоредба, с изключение на непарично възнаграждение по предишно правоотношение, което е давало право на изплащано от средствата на социален фонд възнаграждение за наемен труд по смисъла на специална разпоредба;

[…]“.

13 Член 4, параграф 1 от Закона за социалното осигуряване гласи:

„Освен ако не е предвидено друго в този закон, за целите на осигуряването за болест, на пенсионното осигуряване и на осигуряването за безработица нает лице означава физическо лице, работещо по правоотношение, което му дава право да получава редовно месечно възнаграждение съгласно член 3, параграф 1, буква а), параграфи 2 и 3 […]“.

14 Член 7, параграф 1, буква в) от Закона за социалното осигуряване предвижда:

„По смисъла на този закон работодател е:

[…]

в) по отношение на физическо лице, което извършва дейност като нает лице по смисъла на член 3, параграф 1, буква а), параграфи 2 и 3:

1. физическото лице, което има задължението да изплаща на работника възнаграждението по член 3, параграф 1, буква а), параграфи 2 и 3 и пребивава в държава — членка на Европейския съюз, или в държава, която е страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, различна от Словашката република, или на територията на Швейцарската конфедерация, или в държава, с която Словашката република има сключен международен договор, имащ предимство пред законите на Словашката република, или

2. юридическото лице, което има задължението да изплаща на работника възнаграждението по член 3, параграф 1, буква а), параграфи 2 и 3 и има седалище или клон в държава — членка на Европейския съюз, или в държава, която е страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на територията на Швейцарската конфедерация, или в държава, с която Словашката република има сключен международен договор, имащ предимство пред законите на Словашката република“.

15 Съгласно член 14, параграф 1, буква) от Закона за социалното осигуряване:

„Задължително осигурени за болест са:

а) наетите лица по член 4, параграф 1 […]“.

16 Член 15, параграф 1, буква а) от Закона за социалното осигуряване гласи:

„Задължително пенсионно осигурени са:

а) наетите лица по член 4, параграфи 1 и 2 […]“.

17 Съгласно член 19, параграф 1 от Закона за социалното осигуряване:

„Задължително осигурени за безработица са наетите лица, които са задължително осигурени за болест, освен ако в този закон не е предвидено друго“.

Спорът в главното производство и преюдициалните въпроси

18 Г-н Szoja е полски гражданин, който, видно от акта за преюдициално запитване, упражнява в Полша дейност като самостоятелно заето лице, а в Словакия — където, считано от 1 февруари 2013 г., е вписан в Националния регистър на осигурените лица — като нает работник.

19 Запитващата юрисдикция посочва, че видно от кореспонденцията между Zakład Ubezpieczeń Społecznych (Социалноосигурителен институт, Полша, наричан по-нататък „Полският социалноосигурителен институт“) и Словашката социалноосигурителна каса, въпросният институт решава, че тъй като жалбоподателят в главното производство пребивава в Полша, където също упражнява дейност, спрямо него, считано от 1 юли 2012 г., е приложима полската социалноосигурителна правна уредба, в съответствие с член 13, параграф 3 от основния регламент, тълкуван във връзка с член 14, параграф 5, буква б) от регламента по прилагане.

20 Полският социалноосигурителен институт мотивира решението си с това, че дейността, която г-н Szoja извършва на словашка територия, е незначителна по своето естество.

21 Затова на 22 април 2013 г. този институт уведомява Словашката социалноосигурителна каса на основание член 16, параграф 3 от регламента по прилагане, че считано от 1 февруари 2013 г., спрямо г-н Szoja е приложимо полското законодателство.

22 Словашката социалноосигурителна каса не възразява срещу това, че полското законодателство временно е определено като приложимо, поради което по силата на член 16, параграф 3 от регламента по прилагане същото следва да се счита за окончателно определено като приложимо.

23 След това тази каса решава, че считано от 1 февруари 2013 г., г-н Szoja не е задължително осигурен за болест, пенсия и безработица при словашкия си работодател.

24 Въпросното решение е потвърдено от разглеждащия жалбите орган на Словашката социалноосигурителна каса.

25 На неупомената дата г-н Szoja обжалва пред запитващата юрисдикция решение от 3 декември 2014 г. на Krajský súd v Žiline (Окръжен съд Жилина, Словакия).

26 Според запитващата юрисдикция Полският социалноосигурителен институт е разгледал случая на г-н Szoja от гледна точка на член 14, параграф 5, буква б) от регламента по прилагане, поради което е приложил за целите на решението си член 13, параграф 1 от основния регламент.

27 Тази юрисдикция обаче смята, че член 13, параграф 1 от основния регламент се отнася само до дейността като нает лице, докато в случая става въпрос за гражданин, който упражнява дейност като нает и като самостоятелно зает лице в различни държави членки, поради което критерият за определяне на приложимото право би трябвало да бъде мястото, на което той извършва значителната част от дейността си, в съответствие с член 14, параграф 8 от регламента по прилагане.

28 Освен това от акта за преюдициално запитване е видно, че Словашката социалноосигурителна каса не сочи конкретно споразумение, което да дерогира разпоредбите на член 13 от основния регламент на основание член 16 от същия.

29 При тези условия Najvyšší súd Slovenskej republiky (Върховен съд на Словашката република) решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Възможно ли е при конкретните обстоятелства, без да се вземат предвид уточненията в член 14 от [регламента по прилагане] и без следователно възможност да се приложи процедурата по член 16 от посочения регламент, член 13, параграф 3 от [основния регламент], във връзка с правото на достъп до социалноосигурителни обезщетения и социални придобивки, закрепено в член 34, параграфи 1 и 2 от [Хартата], да се тълкува в смисъл че малката продължителност на работното време или ниският размер на възнаграждението на наетото лице не оказва влияние върху избора на приложимото национално право в случай на съвместяване на дейност като нает лице и като самостоятелно зает лице, тоест в смисъл че горепосоченият член 14 от регламента по прилагане не се прилага при тълкуването на член 13, параграф 3 от основния регламент?

2) Ако отговорът на първия въпрос е отрицателен, може ли в случай на противоречие при прилагането на два регламента — основен и за прилагане, а именно в случая [основният регламент] и [регламентът по прилагане], националният съд да прецени техните разпоредби според нормативния им ранг, тоест според мястото, което заемат в йерархията на правото на Съюза?

3) Възможно ли е тълкуването на разпоредбите на основния регламент, направено от страна на Административната комисия съгласно член 72 от основния регламент, да се счита за задължително тълкуване на институция на Европейския съюз, от което националният съд не може да се отклонява — и което същевременно означава, че не може да се отправи преюдициално запитване — или става дума единствено за едно от допустимите тълкувания на правото на Европейския съюз, което националният съд трябва да вземе предвид като фактор при произнасянето си?“.

По преюдициалните въпроси

По първия въпрос

30 С първия си въпрос запитващата юрисдикция пита по същество дали член 13, параграф 3 от основния регламент във връзка с член 34, параграфи 1 и 2 от Хартата може да се тълкува, без да се вземат предвид членове 14 и 16 от регламента по прилагане.

31 В това отношение следва да се припомни, че в рамките на въведеното с член 267 ДФЕС производство за сътрудничество между националните юрисдикции и Съда последният трябва да даде на националния съд полезен отговор, който да му позволи да реши спора, с който е сезиран. С оглед на това Съдът при необходимост трябва да преформулира въпросите, които са му зададени (решение от 18 май 2017 г., Lahorgue, C-99/16, EU:C:2017:391, т. 21).

32 Следва да се отбележи, че от гледна точка на фактите по главното производство, така както те са изложени в акта за преюдициално запитване, релевантен е не член 14, параграф 5, буква б) от регламента по прилагане в първоначалната му редакция, а член 14, параграф 5б от този регламент.

33 Поради това първият въпрос следва да се разбира по следния начин: трябва ли член 13, параграф 3 от основния регламент да се тълкува в смисъл, че при определянето на националното законодателство, приложимо по силата на тази разпоредба по отношение на лице, което като жалбоподателя в главното производство обичайно извършва дейност като нает и като самостоятелно зает в различни държави членки, следва да се държи сметка за изискванията, посочени в член 14, параграф 5б и член 16 от регламента по прилагане.

34 Видно от съображения 1 и 45 от основния регламент, същият има за цел да координира националните системи за социална сигурност на държавите членки, за да гарантира ефективното упражняване на правото на свободно движение и така да допринася за подобряването на жизнения стандарт и условията за заетост на лицата, които се движат в рамките на Съюза.

35 Член 11, параграф 1 от основния регламент закрепва принципа за приложимост само на едно законодателство, съгласно който лицата, за които се прилага този регламент, са подчинени на законодателството само на една държава членка. Така с този принцип се цели да се избегнат усложненията, които могат да възникнат при едновременно прилагане на няколко национални законодателства, и да се премахнат разликите в третирането, които биха произтекли за движещите се в рамките на Съюза лица от пълното или частично припокриване на приложимите законодателства (вж. в този смисъл решение от 9 март 2006 г., Piatkowski, C-493/04, EU:C:2006:167, т. 21).

36 Според първата хипотеза по член 13, параграф 3 от основния регламент, определяща националното законодателство, приложимо по отношение на лице, което обичайно извършва дейност като нает в една държава членка и дейност като самостоятелно зает в друга държава членка, това лице е подчинено на законодателството на държавата членка, в която извършва дейност като нает.

37 Така случай като разглеждания в главното производство, при който е безспорно, че г-н Szoja извършва едновременно дейност като нает в Словакия и дейност като самостоятелно зает в Полша, трябва да се отнесе към тази първа хипотеза по член 13, параграф 3 от основния регламент.

38 Регламентът по прилагане обаче, който установява правилата за прилагане на основния регламент, предвижда в член 14, параграф 5б, че за целите на определянето на приложимото законодателство съгласно член 13 от основния регламент не се вземат предвид незначителните по своето естество дейности.

39 В това отношение, както се посочва в точки 20 и 22 от настоящото решение, от акта за преюдициално запитване е видно, че съгласно решението на Полския социалноосигурителен институт дейността, която г-н Szoja извършва на словашка територия, е незначителна по своето естество и че приложимото законодателство е определено окончателно по силата на член 16, параграф 3 от регламента по прилагане.

40 Поради това приложимото законодателство, на което е подчинено лице, което като г-н Szoja обичайно извършва дейност като нает и като самостоятелно зает в различни държави членки, следва да се определи съгласно член 13, параграф 3 от основния регламент, като се държи сметка за член 14, параграф 5б от регламента по прилагане, който изключва отчитането на незначителните по своето естество дейности.

41 Освен това следва да се припомни, че съгласно член 14, параграф 5б от регламента по прилагане член 16 от същия регламент се прилага към всички случаи по този член 14. Ето защо в случай като разглеждания в главното производство следва да се държи сметка и за член 16 от посочения регламент, който указва процедурата, която трябва да се следва, за да се определи съгласно член 13 от основния регламент приложимото законодателство.

42 В това отношение следва да се припомни, че предвидените в основния регламент стълкновителни норми са наложени императивно на държавите членки и не може да се приеме, че социалноосигурените лица, които се обхващат от приложното поле на тези норми, могат да се противопоставят на действието им, разполагайки с избор да се отклонят от тях (вж. в този смисъл решение от 14 октомври 2010 г., van Delft и др., C-345/09, EU:C:2010:610, т. 52).

43 Що се отнася до съмненията на запитващата юрисдикция във връзка с член 34 от Хартата, следва да се отбележи, че този член няма отношение към горните съображения, доколкото нито една от разпоредбите му не поставя под съмнение приложимостта в спора по главното производство на членове 14 и 16 от регламента по прилагане.

44 С оглед на всички изложени по-горе съображения на първия въпрос следва да се отговори, че член 13, параграф 3 от основния регламент трябва да се тълкува в смисъл, че при определянето на националното законодателство, приложимо по силата на тази разпоредба по отношение на лице, което като жалбоподателя в главното производство обичайно извършва дейност като нает и като самостоятелно зает в различни държави членки, следва да се държи сметка за изискванията, посочени в член 14, параграф 5б и член 16 от регламента по прилагане.

По втория въпрос

45 Предвид отговора на първия въпрос не следва да се отговаря на втория въпрос.

По третия въпрос

46 С третия си въпрос запитващата юрисдикция пита по същество дали член 72 от основния регламент трябва да се тълкува в смисъл, че решенията на Административната комисия са задължителни.

47 В това отношение следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика въведеното с член 267 ДФЕС производство е инструмент за сътрудничество между Съда и националните юрисдикции, чрез който Съдът предоставя на националните юрисдикции насоките за тълкуването на правото на Съюза, необходими им за разрешаването на висящия пред тях спор (определение от 20 юли 2016 г., Stanleybet Malta и Stoppani, C-141/16, непубликувано, EU:C:2016:596, т. 6 и цитираната съдебна практика).

48 Също от постоянната съдебна практика следва, че необходимостта да се даде тълкуване на правото на Съюза, което да е от полза за националния съд, изисква последният да определи фактическата и правна обстановка, в която се вписват поставените от него въпроси, или най-малкото да обясни фактическите хипотези, на които те се основават. Актът за преюдициално запитване трябва да посочва и конкретните причини, поради които националният съд има колебания относно тълкуването на правото на Съюза и счита за необходимо да отправи преюдициални въпроси към Съда (определение от 20 юли 2016 г., Stanleybet Malta и Stoppani, C-141/16, непубликувано, EU:C:2016:596, т. 7 и цитираната съдебна практика).

49 Във връзка с това е важно да се подчертае, че целта на съдържащата се в актовете за преюдициално запитване информация е не само да позволи на Съда да даде полезен отговор, но и да даде възможност на правителствата на държавите членки и на другите заинтересовани да представят становища съгласно член 23 от Статута на Съда на Европейския съюз. Съдът трябва да следи тази възможност да се зачита предвид факта, че по силата на посочената разпоредба на заинтересованите се съобщават само актовете за преюдициално запитване (определение от 20 юли 2016 г., Stanleybet Malta и Stoppani, C-141/16, непубликувано, EU:C:2016:596, т. 10 и цитираната съдебна практика).

50 В случая се налага изводът, че третият въпрос не отговаря на тези изисквания, тъй като актът за преюдициално запитване не съдържа достатъчно фактически данни за съществуването на конкретно решение на Административната комисия и за евентуалното му значение за спора в главното производство. Така Съдът няма данни за причините, поради които исканото тълкуване на правото на Съюза е необходимо за отговора на този въпрос. При това положение държавите членки и другите заинтересовани по смисъла на член 23 от Статута на Съда на Европейския съюз не са могли да представят становище по този въпрос или пък са представили много кратко становище.

51 Предвид изложените съображения третият въпрос следва да се приеме за недопустим.

По съдебните разноски

52 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (трети състав) реши:

Член 13, параграф 3 от Регламент (ЕО) № 883/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година за координация на системите за социална сигурност, изменен с Регламент (ЕС) № 465/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 22 май 2012 г., трябва да се тълкува в смисъл, че при определянето на националното законодателство, приложимо по силата на тази разпоредба по отношение на лице, което като жалбоподателя в главното производство обичайно извършва дейност като нает и като самостоятелно зает лице в различни държави членки, следва да се държи сметка за изискванията, посочени в член 14, параграф 5б и член 16 от Регламент (ЕО) № 987/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 16 септември 2009 година за установяване процедурата за прилагане на Регламент (ЕО) № 883/2004, изменен с Регламент № 465/2012.

Подписи